

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

říjen 2026 / ročník XXXVI

Dění v diecézi

Pozvání na konferenci
Farnost a charita

Rozhovor
s novoknězem
Matyášem
Razímem FSSP

JÁHENSKÉ SVĚCENÍ

**DIECÉZNĚ-
MISIJNÍ
MEZINÁRODNÍ
SEMINÁŘ
REDEMPTORIS
MATER**

**STANISLAV
MATYSKA**

**DAVIDE
MARIOTTI**

**Sobota 31. října 2026, 10 hod.
Katedrála sv. Mikuláše v ČB**

Obsah

Editorial	3
Klokotská pouť u staveniště	4
Pouť ve Zlaté Koruně a uvedení nového duchovního správce	6
Restaurátoři vylepšili interiér kaple sv. Anny v Božejově	7
Suchdolská Madona se vrátila „domů“	8
Personalia	9
Slovo života pro děti	10
Českobudějovický biskup uděloval svátost pomazání nemocných ve Veselí nad Lužnicí	12
Kühnův dětský sbor a pouť v Chrobolech	13
Dobro, které nás přesahuje – dar ze závěti jako odkaz naděje	14
FARNOST A CHARITA: Když si všímáme potřebných kolem nás	15
Děkujeme! Postní almužna 2026 přinesla přes 200 000 Kč a vlnu solidarity	15
Kněžská komunita v Římově se rozrostla o novokněže	16
Sušická pouť ke cti andělů strážných	19
Loučení s prázdninami ve Dvoře naděje v Zátoni	20

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
Mons. Dr. Zdeněk Mareš Th.D.

Šéfredaktorka: Ing. Stanislava Vitoňová

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Tiskárna INPRESS a. s., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

**Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů
a nezodpovídá za obsah inzerce.**

Uzávěrka příštího čísla je 12. října 2026

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 30 Kč. Příspěvek na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u UniCredit Bank, a.s., č. ú.: 1387924949/2700, variabilní symbol: 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně: Pouť kněží na Lomci 12. září 2026, autor: Stanislava Vitoňová. Článek o pouti spojené s přijetím bohoslovců Vojtěcha Švarce a Vojtěcha Fraňka mezi čekatele jáhenství a kněžství přineseme v listopadovém čísle Setkání.

Revitalizace kostela Nanebevzetí Panny Marie v Klokotech. Přečtěte si o letošní pouti v Klokotech na straně 4.

Editorial

Milé čtenářky a čtenáři Setkání,

celý měsíc říjen je zvláštním způsobem zasvěcen Panně Marii a modlitbě růžence (na 7. října připadá liturgická památka Panny Marie Růžencové). Velmi se mi líbí slova francouzského kněze Guy Gilberta, který v knize *Setkání s Marií* (vydalo Karmelitánské nakladatelství) napsal o růženci tato slova: *„Růženec je rozjímání o dvaceti zásadních okamžicích Ježíšova života, které prožívá také jeho matka. S růžencem můžeme rozjímání o Kristově životě a o nejzávažnějších momentech v životě jeho matky. Je to skvělé rodinné album. Střídá se v něm radost s utrpením a končí nádherným oslňujícím světlem: vzkříšením. Jednou z námitek proti růženci je tvrzení, že je to omílání stále stejné modlitby, což unavuje a člověk při tom pak myslí na jiné věci. Myslím si ale, že opakuješ-li modlitbu „Zdrávas Maria“ soustředěně, pak, i když se občas v mysli odchýlíš, zůstáváš v proudu, v dechu lásky, který tě nese a oživuje. Růženec tě tak uvádí do povznášejícího ovzduší. Modlitba totiž nepřitahuje nebesa k zemi. Je to povznesení tvého srdce k Bohu, který ví lépe než ty, co potřebuješ.“* Jsem velmi vděčný za to, že na mariánském poutním místě Klokoty v Táboře je už dlouhá desetiletí zvykem modlit se růženec před každou mší svatou. Věřím, že je to „modlitební misie“, díky které se dějí zázraky v našich srdcích, rodinách, farnosti i v celém městě. V Klokotech je také jedna z ambitových kaplí, které obklopují kostel Nanebevzetí Panny Marie, zasvěcena právě Panně Marii Růžencové.

V současnosti probíhá v poutním areálu Klokoty revitalizace (ukončena bude v září 2027), která je financována z 60 % z IROP (fondů EU). I touto cestou vás chci poprosit o modlitbu a o jakoukoliv finanční částku na opravy (více informací najdete na www.klokoty.cz). Děkujeme! Pro celou naši farnost je to zajímavá zkušenost, protože celý poutní areál je uzavřen pro veřejnost. Jako zázemí pro bohoslužby i pro celý život farnosti využíváme poutní dům Emauzy (který ale také prochází opravou – snížením energetické náročnosti, která je také spolufinancována z fondů EU). Díky tomu jsem si uvědomil jednu věc, která se týká vytváření společenství. Klokotský kostel, včetně milostného obrazu Panny Marie, mám velmi rád. Je to krásné místo, ale zároveň umožňuje lidem být ve větší anonymitě a vzdálenosti od druhých lidí. V poutním domě Emauzy jsou prostory stísněnější, ale díky tomu máme k sobě blíže lidsky. Opravdu vytváříme společenství, učíme se znát toho druhého jménem a po mši si dáme „presko“ s buchtou. Ano, někomu tento styl nevyhovuje a raději začal chodit do jiných kostelů. Mně to však připomíná Biblické večeradlo v Jeruzalémě, kde Panna Maria a apoštolové setrvali v jednotě a modlitbách před Letnicemi.

S přáním Božího požehnání

P. Jiří Můčka, OMI – administrátor ŘKF Tábor-Klokoty

Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu *Setkání*. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti.

Své reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu *Setkání*, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

Klokotská pouť u staveniště

O víkendu 15. a 16. srpna se na mariánském poutním místě Tábor – Klokoty uskutečnila tradiční pouť k Panně Marii Nanebevzaté. **"Letošní pouť byla jiná než v minulých letech,"** uvedl místní duchovní správce P. Jiří Můčka OMI, **"neboť zde probíhají stavební práce, barokní areál je zcela uzavřen pro veřejnost a poutní dům Emauzy funguje s omezením."** Hlavní bohoslužby v sobotu i v neděli byly proto slaveny ve venkovním amfiteátru a díky Bohu vyšlo počasí. Ostatní bohoslužby probíhaly v poutním domě Emauzy, kde je kapacita věřících omezená. "Otec Jiří se svěřil, že ještě v červnu uvažovali o tom, že by letos zorganizovali pouť jen v omezené míře a pouze pro farní komunitu. Nakonec zvítězila varianta nabídnout pouť všem příchozím. „A bylo to správné rozhodnutí, i přes všechna omezení," zhodnotil událost Pater Můčka a dodal: „Děkuji všem milým hostům i všem farníkům, kteří obětovali svůj čas pro poutníky, kteří připutovali zblízka i z daleka."

Hlavní poutní mši svatou v sobotu dopoledne sloužil **Mons. David Henzl**, generální vikář českobudějovické diecéze a spolužák otce Jiřího. Na začátku se mu dostalo přivítání v podobě kytičky a básničky. S vděčností je přijal a řekl, že se tu dnes scházíme proto, abychom oslavili Matku Boží Pannu Marii Nanebevzatou, která byla vzata do nebe s tělem i duší, a **přirovnal náročnou rekonstrukci tohoto poutního místa k náročnosti naší pozemské pouti.** Jako se připravuje

obnova poutního místa Klokoty, tak jsme i my stále znovu a znovu obnovováni Duchem svatým. „V Matce Boží máme předobraz i skutečnost, že jednou bude proměněna nejenom naše duše, ale i naše tělo a budeme v nebeské slávě prožívat plnost se vzkříšeným tělem, které teď zakouší rekonstrukci," dodal Pater Henzl.

Ve své homilii rozjímal generální vikář **o obyčejnosti a prostotě Matky Boží.** Ano, byla počata bez poskvrny dědičného

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

hříchu, ale to jí neubírá na zásluhách. Ona mohla zhřešit, ale nezhrěšila. Duše i tělo u ní byly v naprostém souladu. **Neklad-la Bohu překážky, byla Mu úplně otevřena a Duch Boží ji zcela pronikal.** Proto si ji Bůh vybral jako tu, skrze kterou se narodí Boží Syn, který vykoupí a obnoví člověka porobeného hříchem. **Tak se Matka Boží, obyčejná žena, stala ženou neobyčejnou.** Ne z vlastní moci a síly, ale z moci a síly Božího Ducha, kterému se zcela otevřela a nechala Ho působit. Na konci života pak byla po zásluze vzata s tělem i duší do nebe, byla jako první z čistých lidí proměněna a ukázala nám cestu, jak dojít ke spáse.

„Pane Bože, přijď, vstup, dej mi vytrvalost, dej mi zakoušet radost z toho počatého plodu vtělení, které se odehrává i v mém srdci,” modlí se otec David zástupně za všechny poutníky. „Ať mě neodradí překážky. Ať mám stále před očima cíl, kam mám dojít – do plnosti radosti, do plnosti spásy.” A dodává: **„Nezapomeňme, že ta cesta není vůbec složitá, ba naopak.** Je naprosto obyčejná. Nekomplikujme si to, nehledejme výmluvy. Řekněme: Tady jsme, Bože, Tobě se otvíráme. Amen.”

V závěru mše svaté poděkoval generální vikář otci Jiřímu Můčkovu a celé rodině oblátů za péči o toto poutní místo a o poutníky a prosil o modlitby za ně i za rekonstrukci.

redakce

Z diáře diecézního biskupa Mons. Vlastimila Kročila

3. 10.	SO 10:30	ČB, katedrála – mše svatá
(Jihočeská hasičská pout')
4. 10.	NE 10:30	Sušice, kostel sv. Felixe – mše svatá
(Rok sv. Františka)
5. 10.	PO 16:30	Veselí nad Lužnicí,
dům sv. Františka – mše svatá
9.–11. 10.	PÁ–NE	Koclířov – setkání hnutí a komunit
24. 10.	SO 14:00	ČB, kostel Obětování Panny Marie,
30 let České maltéžské pomoci
25. 10.	NE 11:00	Dobrá Voda u Českých Budějovic –
mše svatá
31. 10.	SO 10:00	ČB, katedrála – jáhenské svěcení
1. 11.	NE 10:00	Pelhřimov – mše svatá s udílením
svátosti biřmování
2. 11.	PO 15:00	ČB, hřbitov sv. Otýlie – mše sv.
a pobožnost

Změna vyhrazena

POUŤ VE ZLATÉ KORUNĚ a uvedení nového duchovního správce

V neděli 16. srpna slavil **českobudějovický biskup Mons. Vlastimil Kročil** poutní mši svatou v kostele Nanebevzetí Panny Marie v původně cisterciáckém klášteře Zlatá Koruna a uvedl při ní do služby **nového administrátora R. D. Jana Kulhánka**, který bude kromě farnosti Zlatá Koruna spravovat farnosti Křemže, Brloh, Černice a Chvalšiny.

Svou promluvu založil biskup Kročil na vyslechnutém evangeliu o **Navštívení Panny Marie** a pojal ji jako nádherný obraz a výzvu pro službu nového duchovního správce i celou farnost.

Kněz je nositelem Kristovy přítomnosti ve svátostech, v Božím slově a v modlitbě. Nepřichází sám za sebe nebo se svými vlastními nápady, nýbrž jako ten, kdo má v srdci i v ruce Krista. „**Vstává a spěchá**“ k osamělým, nemocným, hledajícím nebo duchovně unaveným lidem. **Jde sloužit – přinášet požehnání a radost** – jako Maria, která už jen svým pozdravem způsobila, že se dítě v lůně Alžběty živě a radostně pohnulo.

Maria se setkala s Alžbětou a ani kněz nepřichází jako samotář. On své poslání nemůže naplnit bez vás. „**Přijměte ho s otevřeným srdcem,**“ obrací se na farníky českobudějovický biskup, „přijměte ho jako dar s jeho přednostmi i nedostatky. **Modlete se za něj,** to je největší pomoc a podpora, kterou mu můžete poskytnout. **A společně zpívejte Magnificat,** chvalte Boha za veliké věci, které činí mezi vámi.“

V závěru své homilie přivítal otec biskup Vlastimil otce Jana na jeho novém místě a popřál mu srdce plné Krista, aby Ho mohl rozdávat, a všem pak po vzoru Panny Marie milost vzájemné úcty, služby a společné chvály Hospodina.

Po skončení liturgie se biskup Kročil pomodlil u vzácného deskového obrazu Zlatokorunské madony v opatské kapli a na návsi spolu s panem starostou Milanem Štindlem pozdravil poutníky.

redakce

Restaurátoři vylepšili interiér kaple sv. Anny v Božejově

Foto: P. Karol Gottschalk Lovaš

vání, která imituje vzácné historické tkaniny. Druhá, nově osazená verze, sloužila výhradně pro smuteční příležitosti a zádušní mše. Tomuto černému „dušičkovému“ antependiu dominuje bílý kříž ve tvaru kostí s realisticky vyobrazenou lebkou. Výjimečným detailem je mistrovská barokní malba využívající optický klam – autor na dřevo namaloval bílou textilní krajkou a štrápce tak věrně, že jsou k nerozeznání od skutečné látky.

Pokud půjde vše podle plánu, první mše svatá by se v nově zrekonstruovaném prostoru měla sloužit příhodně 2. listopadu na svátek Dušiček, tedy v den Vzpomínky na všechny věrné zemřelé. Oltář tak bude k vidění přesně v té podobě, pro kterou byl před staletími stvořen.

P. Karol Gottschalk Lovaš

Foto: P. Karol Gottschalk Lovaš

Hřbitovní kapli sv. Anny v Božejově nechal již v roce 1686 vybudovat tehdejší majitel panství Karel Voračický spolu se svou manželkou Annou Markétou. Tato cenná stavba, která představuje výjimečnou ukázkou raného baroka a manýrismu, se nyní dočkala zásadní péče. Starosta městyse Miroslav Tříška k obnově historického interiéru povolal odborné restaurátory, jejichž práce přinesla fascinující objevy.

Během obnovy interiéru restaurátoři odhalili unikátní systém proměnlivého oltáře, takzvané kalendárium. Čelní strana oltářního stolu (antependium) se totiž v minulosti měnila podle aktuálního liturgického období. Odborníci tak pod hlavním oltářním obrazem, který zobrazuje svatou Annu vyučující Panu Marii, zachránili dvě zcela odlišné podoby oltáře.

První z nich tvoří pestrá kvetoucí dekorace s motivem Ukřižo-

KÁJOVSKÁ POUŤ 2026 V JUBILEJNÍM ROCE SV. FRANTIŠKA

SOBOTA 10.10.

KAPLE SV. JANA NEPOMUCKÉHO

17:00 Proč svatý František?

Povídání (nejen) pro mladé o sv. Františkovi s nejmladšími Milosrdnými sestrami sv. Kříže Sr. Sofii a Sr. Markétou

POUTNÍ KOSTEL NANEBEVZETÍ PANNY MARIE

Od 18 h. Možnost svátosti smíření

18:15 Modlitba růžence

19:00 Večerní mše svatá

P. Petr Alkantara Petřivalský, OFMCap.
Refresh – Rytmická kapela mladých

Světelný průvod

CELONOČNÍ EUCHARISTICKÁ ADORACE

22:00 – 23:00

Chvály se svatým Františkem

23:00 – 7:00

Adorace v tichu

NEDĚLE 11.10.

POUTNÍ KOSTEL NANEBEVZETÍ PANNY MARIE

7:00 Ranní chvály, růženec

8:00 Ranní mše svatá

Prol. Václav Pícha J.C.D. vikář žeskokrumlovský

10:00 Hlavní poutní mše svatá

Mons. Pavel Posád

Pomocný biskup žeskobudějovický

13:30 Litanie k Panně Marii a svátostné požehnání

Suchdolská Madona se vrátila „domů“

Foto: Marie Košinová, Člověk a víra

Při mši svaté o slavnosti Nanebevzetí Panny Marie se do kostela svatého Mikuláše v Suchdole nad Lužnicí vrátila socha Suchdolské Madony. Jedná se o kopii gotické dřevorezby ze začátku patnáctého století o rozměrech 114 x 40 x 19 cm, která zdobila hlavní oltář do třicátých let minulého století a nyní je uložena v Alšově jihočeské galerii. Autorem kopie je řezbář Štěpán Gottwald ze Skuhrova nad Bělou, který sochu pořídil z jednoho kusu lipového dřeva. Náklady na výrobu sochy jsou hrazeny z veřejné sbírky, která stále probíhá. Podrobnosti najdete na webu farnosti Suchdol nad Lužnicí <https://farnostsuchdolnl.cz/>.

Mši svatou spojenou s požehnáním Suchdolské Madony sloužil za přítomnosti starosty města Suchdol nad Lužnicí pana Ladislava Kotrby i samotného umělce pana Štěpána Gottwalda a dalších vzácných hostů místní duchovní správce P. Viktor Jakovič, homilii pronesl P. ThLic. Tomáš Vyhnálek OMI, někdejší místní duchovní správce, který stál u zrodu celé iniciativy. Hovořil v ní o tom, jak v době, kdy farnost spravoval, toužil po návratu Suchdolské Madony do kostela, jak Bůh vedl jeho kroky na radnici, kde se dozvěděl o stejné touze

pana starosty Mráčka, jak jim vyšla vstříc Alšova jihočeská galerie tehdy v čele s panem ředitelem Štanglem a jak se začala výroba sochy v dílně řezbáře Gottwalda připravovat. Poděkoval všem jmenovaným i všem ostatním, kteří se na díle jakkoli podíleli.

„Někdo by mohl namítnout: vždyť je to jenom kopie, originál zůstal v galerii,“ řekl ve své promluvě otec Vyhnálek a pokračoval: „Já si ale myslím, že právě v tom je dnes ukryto celé poselství. Ono to totiž s Marií bylo vždycky tak, že to nejcennější nešlo zavřít do vitríny. V galerii je socha exponátem – má svou cedulku, teplotu, vlhkost, návštěvní hodiny. Krásná, ale za sklem. Tady v kostele není Madona exponátem. Tady se před ní zase bude klečet a modlit, tady jí lidé budou přinášet, co je tíží – nemoc, starost o děti, samotou, vděčnost. Umělecká hodnota zůstala v depozitáři galerie. Ale to, kvůli čemu ta socha kdysi vznikla, se dnes vrací sem domů.“

Pater Tomáš vyjádřil přání, abychom se Panně Marii podobali, a uvedl jako příklad pana Gottwalda, který musel originál Suchdolské Madony důkladně zkoumat a dlouho se na něj

Zleva: Pavel Mrázek, Štěpán Gottwald, P. Tomáš Vyhňálek OMI, P. Viktor Jakovič a František Štangl

Rezbář Štěpán Gottwald se svým dílem

dívat, než vytvořil kopii. Jezuita Jan Rybář nazval Pannu Marii 'Učitelkou víry'. Ona nevěděla, jak se věci vyvinou, mnohokrát nerozuměla a uchovávala všechno ve svém srdci. Až do smrti se učila rozumět. Víra totiž není jistota, že všemu rozumím. Víra je důvěra i tam, kde nerozumím. Budme kopií Panny Marie svým životem, uchovávejme věci v srdci a nezhazujme to, čemu hned nerozumíme. Říkejme své 'ano', i když nevidíme dál než na pár kroků. A vydržme stát – jako ona – pod křížem i tam, kde se všechno zdá ztracené.

„Moji milí, tahle socha teď bude v našem kostele stát dlouho po nás,“ končí svou homilii Pater Tomáš. „Uvidí generace, které přijmou svátost křtu, svátost manželství a které se budou loučit se svými zesnulými. A vždycky bude mlčky říkat totéž, co řekla Maria v Káně: 'Udělejte všechno, co vám řekne.' Kéž se tedy tato Madona nestane jen pěknou ozdobou, kterou po roce přestaneme vnímat. Kéž je to místo, kde se zastavíte. Kde necháte to, co nesete. A kde si vzpomenete, že Bůh dělá velké věci nejraději skrze obyčejné lidi, kteří řeknou ano.“

redakce

Štěpán Gottwald s rodinou

Závěr slavnostní mše svaté

Personalia

A/ Životní jubilea:

P. Mgr. Petr Maxmilián KOUTSKÝ, CFSSS,
oslaví **22. 10. 2026** své padesáté narozeniny.

R. D. František HALAŠ, oslaví **30. 10. 2026**
své osmdesáté narozeniny.

R. D. Mgr. Jan WIRTH, oslaví **1. 11. 2026**
své šedesáté páté narozeniny.

R. D. PhLic. František HRANÁČ, Ph.D., oslaví
2. 11. 2026 své sedmdesáté šesté narozeniny.

Karel LEDNICKÝ, trvalý jáhen, oslaví **13. 11. 2026**
své osmdesáté čtvrté narozeniny.

R. D. Mgr. Michal PULEC, oslaví **22. 11. 2026**
své padesáté páté narozeniny.

K životnímu jubileu upřímně blahopřejeme.

Připomínej si dobro, které jsi obdržel a dělej také tak.

«Nesužij přistěhovalce a neutiskuj ho, neboť sami jste byli přistěhovalci v egyptské zemi» (Ex 22,20).

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

(ŘÍJEN 2026, z liturgie 25. října, 30. neděle v mezidobí)

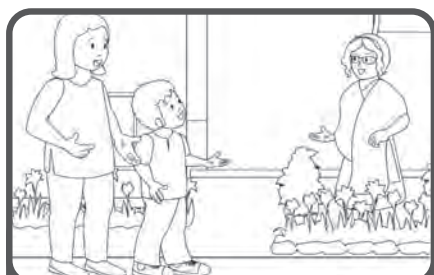
Když přišel izraelský lid do Egypta, byl dobře přijat, ale pak nastoupil nový faraon, který je nechal tvrdě pracovat jako otroky. A tak Bůh poslal Mojžíše, aby je z Egypta vyvedl.

Bůh chránil svůj lid, který trpěl. Zachránil ho a dovedl ho do země, kde mohl dobře žít. Teď žádá od lidí, aby nezapoměli, co prožili, když byli v Egyptě jako cizinci.

„Nedělej druhým to, co nechceš, aby dělali tobě, a nedělej jim to, čím jsi trpěl ty. Snaž se dělat dobro“. I Pán Ježíš zdůrazňoval toto: „Miluj bližního jako sám sebe“.

Martín bydlí v Uruguay v hezkém domečku. Má rád květiny. S mamčinou pomocí jich pár zasadil do truhlíků na balkon. Blízko nich bydlí jedna stará paní se zahradou plnou nádherných květin!

Martín se na ně často dívá z balkonu a vidí, že některé děti z okolí si hrají a nedávají pozor: míč spadl do květin a polámal je... Oni pokračují, dokonce se smějí, když se paní rozzlobí.

„Takhle to nejde“ pomyslí si Martin „já bych nebyl rád, kdyby mi zničili mé květiny!“. Vezme kolečko a jde pomoci té paní do zahrady, uklízí a odváží plevel. Když ji vidí šťastnou...je šťastný také on!

SLOVO ŽIVOTA 20 26

«Láska bližnímu neubližuje. Naplněním zákona je tedy láska.» (Řm 13,10)

Jak tedy můžeme žít toto Slovo života? Vraťme lásku do středu našeho života. Milujme druhé konkrétně tak, jak by je milovat Ježíš. Od Něj se můžeme naučit nejvyšší míře lásky.

Pavel v listě Římanům, popisuje vztah mezi zákonem a láskou a tvrdí, že láska je dokonalým naplněním zákona. Prikázání nejsou seznamem povinností, ale pomáhají nám žít v lásce k druhým.

«V mé zemi žilo dvě stě etnických menšin v míru. Poté však v důsledku rivality mezi křesťany a muslimy začaly obě strany páchat rabování. Ve čtvrtích se začaly tvořit hlídky, aby zajistily větší bezpečnost.

Skutečná láska k bližnímu – říká Chiara Lubichová – nečiní žádné zlo. Umožňuje nám tedy žít podle všech Božích příkázání, bez výjimky, neboť jejich prvořadým cílem je, abychom se vyvarovali všech forem zla, ať už vůči sobě samým, nebo vůči svým bratrům a sestrám, do nichž bychom mohli upadnout.(1)

Jednou v noci jsme při kontrolním obchůzce narazili na skupinu muslimských strážců. Moji spolubojovníci je mohli zabít, ale v mém nitru se velmi silně ozýval hlas, abychom milovali i své nepřátele.

«Nestačí neubližovat bližnímu, je třeba se rozhodnout konat dobro a využívat příležitosti k tomu, abychom vydávali dobré svědectví, že jsme Ježíšovi učedníci.»(2).

Řekl jsem vedoucímu skupiny: „Ušetřeme tyhle kluky: jsou to Boží děti, stejně jako my!“ Jednomyslně se rozhodli nechat je jít.“ S. Nigérie

ŘÍJNOVÝ Nezbeda a Cvrček

V říjnovém výtisku Nezbedy mladí čtenáři naleznou rozhovor s učitelem Jakubem Škarkou. Tak si toho daru va-
ž, povídku Kouzlo, technickou zajímavost naší vlasti Uni-
kátní přehrada, další díl komiksu Anička, který vypráví
o životním osudu Aničky Zelíkové, dívky, jež obětovala
svůj mladý život za nenarozené děti. Vše doplňují tradiční
rubriky Humor, Vlčí doupě, Černý křížák, Správná čtyřka,
Převratné objevy a Pro bystré hlavy.

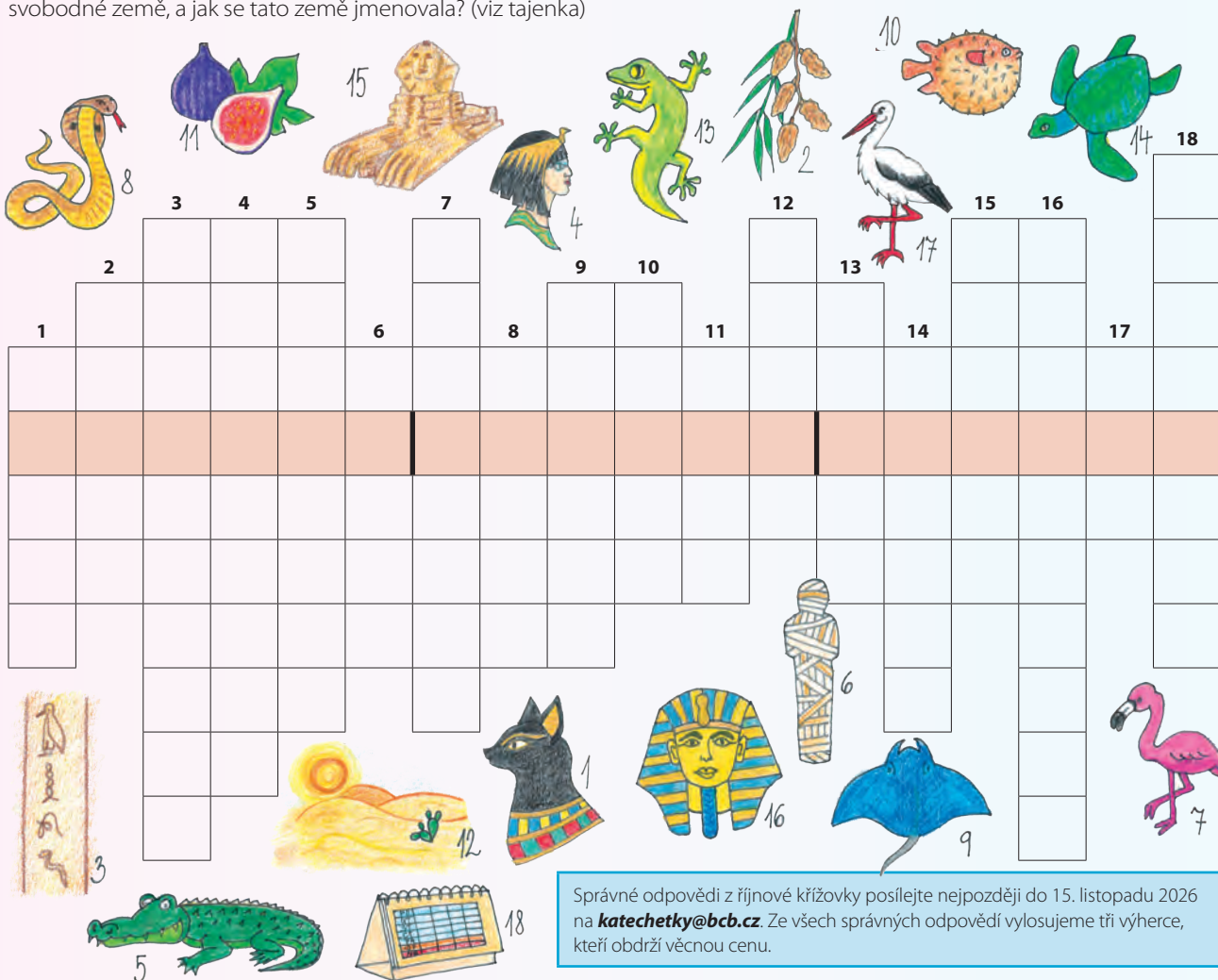
Rijnový Cvrček učí malé čtenáře, že se nám dobře bydlí tam, kde se cítíme v bezpečí.

Rádi zašleme na požádání zdarma ukázkové výtisky.

Bližší informace na webu:

www.casopisnezbeda.cz

"Nesužuj přistěhoválce a neutiskuj ho, neboť sami jste byli přistěhoválci v egyptské zemi." (Ex 22,20) Ve verši na tento měsíc mluví Bůh k izraelskému lidu a připomíná mu, jak se má člověk chovat ke svému bližnímu. Dokonce připomíná, že izraelský národ žil mnoho let v egyptské zemi jako národ(viz tajenka). Vzpomeneš si, koho si Bůh vyvolil, aby vyvedl jeho lid do svobodné země, a jak se tato země jmenovala? (viz tajenka)

Správné odpovědi z říjnové křížovky posílejte nejpozději do 15. listopadu 2026 na katechetky@bcb.cz. Ze všech správných odpovědí vylosujeme tři výherce, kteří obdrží věcnou cenu.

Českobudějovický biskup uděloval svátost pomazání nemocných ve Veselí nad Lužnicí

Foto: archiv farnosti Veselí n. L.

Foto: archiv farnosti Veselí n. L.

Nedělní mše svatá 23. srpna 2026 ve farnosti Veselí nad Lužnicí byla slavnostní hned několikrát:

1. Slavil ji její bývalý duchovní správce, nynější **českobudějovický biskup Mons. Vlastimil Kročil**.
2. Byla **zaměřena na lidi v důchodovém věku**. Tradici mši svatých pro lidi pokročilejšího věku zavedl biskup Kročil v době, kdy spravoval farnost jako administrátor. Tato mše svatá je sloužena v letním období a následuje po ní společný oběd, při němž staré lidi obsluhují jejich mladí příbuzní – vnoučata nebo děti.
3. Českobudějovický biskup spolu s nynějším místním duchovním správcem P. Ladislavem Proksem při ní udělovali **svátost pomazání nemocných**, kterou přijalo šedesát šest lidí a jednalo se nejen o seniory a nemocné, ale o lidi různého věku s vážnými zdravotními problémy.
4. Při mši svaté byli na hlavní oltář navraceni **andělci**, kteří byli odsud odcizeni před dvaceti devíti lety. O nich pojednáme ve zvláštním článku.

Ve své homilii se biskup Kročil opíral o vyslechnuté evangelium (Mt 16,13–20) a obrátil se na přítomné seniory slovy: „Pán Ježíš se dnes ptá i vás, za koho Ho pokládáte. Ptá se vás, kteří máte za sebou dlouhý život, poctivou práci, spoustu radostí, ale i své bolesti, kříže a možná i oslabené zdraví.“ Zdůraznil, že **jejich pokročilý věk i ubývající síly neznamenaají, že nemají Bohu co nabídnout**. „Zralost víry spočívá v něčem úplně jiném, spočívá v důvěře,“ pokračuje biskup a nabízí slova, kterými se lidé mohou na Boha obrátit: „*Pane, ty jsi můj Spasitel. Ty jsi ten, v jehož rukách je celý můj život – minulost, přítomnost i to, co přijde.*“

Když chodil Pán Ježíš po této zemi, zastavoval se u nemocných, naslouchal jim, dotýkal se jich a uzdravoval je. Stejně je tomu i dnes. On přichází do konkrétní situace každého člověka, do jeho bolesti, únavy či obav. Svátost nemocných není „posledním pomazáním“, ale je to **svátost posily, útěchy a podle Boží vůle i uzdravení duše a těla. Je to zároveň svátost setkání**, protože Bůh zná křehkost lidského těla i duše a pocit opuštěnosti, který někdy přichází v souvislosti s nemocí. Proto nám zanechal toto viditelné znamení své Blízkosti.

Při mazání **posvěceným olejem** jako by Pán Ježíš každému říkal: „*Neboj se. Já o tobě vím. Zním tvou bolest, tvou únavu i tvůj strach. Dnes ti dávám svou sílu.*“ Olej v Bibli představuje hojení, úlevu a sílu. Dává milost čelit těžkostem s pokojem a důvěrou. Přináší odpuštění, vnitřní úlevu a narovnání vztahů s Bohem i lidmi.

Otec biskup Vlastimil vybídl své bývalé farníky, aby odevzdali Pánu Ježíši:

- **Svá unavená těla a své bolesti**, aby dostali sílu snášet je s trpělivostí.
- **Svou samotu a obavy**, aby byli naplněni Jeho pokojem.
- **Své rodiny a drahé**, protože jim svými modlitbami mohou ohromně pomoci.

„Nebojte se přijmout tuto milost,“ končí českobudějovický biskup svou promluvu. „Pán je s vámi, drží vás za ruku a říká vám stejně jako Petrovi: **'Jsi pro mě vzácný a má láska k tobě nikdy nekonečná'**. Kéž vás Pán naplní svým pokojem, obnoví vaši naději a daruje vám sílu pro každý nadcházející den. Amen.“

redakce

Kühnův dětský sbor a pouť v Chrobolech

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

Každoročně velkolepá chrobolská pouť letos začala koncertem světoznámého Kühnova dětského pěveckého sboru.

O víkendu 5. a 6. září letošního roku se opět sešli poutníci na tradiční pouti u CHROBOLSKÉ Madony na Prachaticku. I tentokrát celou pouť odstartoval sváteční koncert k počtě Panny Marie, ale letos poprvé i k počtě nejslavnějšího rodáka z nedalekých Prachatic - sv. Jana Nepomuka Neumanna, který pronesl v chrobolském kostele v roce 1835 své první veřejné kázání. Koncert byl skutečnou lahůdkou duchovní hudby pro zcela zaplněný kostel Narození Panny Marie v Chrobolech. Hlavním účinkujícím byl tentokrát legendární Kühnův dětský sbor z Prahy pod vedením sbormistra Dr. Petra Louženského.

V neděli 6. září pak celá pouť gradovala nádhernou slavnostní mší svatou, kterou celebroidal prachatický vikář P. Petr Plášil. Nejkrásnější liturgická oslava byla zakončena poutním požehnáním s monstrancí všem přítomným i celé obci.

Ve své promluvě hovořil otec Petr Plášil o Matce Boží, která nám lidem často pomáhá s našimi bolestmi, starostmi, ale také častokrát pomůže s rozvázáním letitých uzlů – sporů, neodpuštěním a třeba i závislostí. Použil krásný příklad se zauzlovaným lanem, které dvě dívky rozvazovaly. Jako inspirace k slavnostnímu kázání v Chrobolech tentokrát posloužil (světově známý) obraz Panny Marie rozvazující uzly, který se

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

nachází v jednom z kostelů v německém městě Augsburg. Tento obraz častokrát doporučoval k různým duchovním cvičením i kontemplaci bývalý papež František. Bylo to jedním slovem nádherné.

Po mši svaté následoval krásný kulturní, ale i duchovní program, takže se kolem chrobolského kostela poutníci zdrželi až do pozdních večerních hodin. Stovky lidí z celého jihočeského regionu tak společně s celou prachatickou farností a chrobolskou komunitou radostně oslavili narozeniny Matky Boží – Panny Marie.

Petr Jan Juhaňák

INFORMACE Z CHARIT

... pomáháme lidem v nouzi...

Dobro, které nás přesahuje – dar ze závěti jako odkaz naděje

Každý člověk po sobě zanechává stopu. V našich dětech, vnoučatech a pravnoučatech, ve vzpomínkách blízkých, v práci i v dobrých skutcích, které jsme vykonali. Přirozeně nás také napadá otázka: Mohlo by mé celoživotní úsilí pomáhat i poté, co tu nebudu?

13. září se každoročně slaví Mezinárodní den závětí a i díky němu stále více lidí objevuje možnost podpořit nějakou dobročinnou organizaci tímto způsobem. Průzkum Koalice za snadné dárcovství ukázal, že 61 % všech lidí považuje dar na dobročinnost ze závěti za správnou věc a více než 56 % mladých by cítilo hrdost na své příbuzné, kdyby ve svém odkazu pamatovali na dobročinnost. Závěť není téma spojené se smrtí, ale s životem. S tím, co bylo pro člověka důležité. S hodnotami, kterým věřil. S lidmi, kterým chtěl pomáhat. Pro někoho je důležitá pomoc dětem a rodinám v krizi nebo péče o seniory a lidi se zdravotním postižením, pro jiného pomoc lidem bez domova, nemocným či přistěhovačům cizincům, pro dalšího ochrana přírody.

Nejsem bohatý člověk. Má to vůbec smysl?

Dar ze závěti je o rozhodnutí pomoci, ne o výši daru. Nemusí jít o odkaz celé nemovitosti nebo o vysokou finanční částku. V tomto roce jsme například jako Diecézní charita dostali dar ze závěti ve výši 100 000 Kč, který si dávkyně přála věnovat na pomoc dětem v dětském domově v Kwekwe v Zimbabwe, který dlouhodobě podporujeme skrze projekt Darovaný domov. Radost a vděčnost řádových sester, které domov vedou, a dětí byla nepopsatelná. Sestry píší: Nejenže jste podpořili naši činnost, ale také jste našim dětem připomněli, že existují lidé, kteří v ně věří, starají se o ně a jsou ochotni investovat do jejich budoucnosti. Vaše laskavost se dotkla mnoha srdcí a probudila v nich naději. Kéž vám Pán Bůh hojně požehná, odmění vaši laskavost a nechá i nadále vzkvétat úžasnou práci vašich rukou. Zanechat po sobě podobný odkaz je to nejkrásnější, co můžeme před završením svého života udělat. Nejen, že pomůžeme někomu dalšímu, ale toto poslední gesto snad přinese radost a hrdost i naší pozůstalé rodině.

Neochudím tím svou rodinu?

Tato obava je naprosto přirozená. Není ale třeba se rozhodovat mezi rodinou a pomocí potřebným. V závěti samozřejmě můžete pamatovat jak na své blízké, tak na dobročinné účely. Důležité je také vědět, že člověk má své rozhodnutí stále ve svých rukou. Závěť lze kdykoli změnit, doplnit nebo zrušit. Není tedy nevratným závazkem, ale svobodným vyjádřením přání pro budoucnost. Praktické informace a odpovědi na nejčastější otázky najdete zde: <https://zavetpomaha.cz/nejcastejsi-otazky/>

V životě jde o více než o majetek

Papež František v roce 2019 zveřejnil na svém profilu na Twitteru prohlášení: Na prahu věčnosti nám nezůstane to, co jsme si vydělali, ale to, co jsme rozdali. Dar ze závěti je jednou z možností, jak tuto myšlenku proměnit ve skutečnost. Pokud si tedy kladete otázku „Jaký odkaz bych po sobě chtěl/a zanechat?“ a uvědomujete si, že je pro Vás důležitá pomoc potřebným a služba lidem v nouzi, budeme rádi, když vzpomenete také na Diecézní charitu České Budějovice.

Veronika Rybáčková, tisková mluvčí,
Diecézní charita České Budějovice

Uvažujete o daru ze závěti?

Rádi vám poskytneme nezávazné informace o tom, jak je tímto způsobem možné podpořit služby Diecézní charity České Budějovice. Veškeré rozhovory jsou důvěrné a bez jakéhokoli závazku. Kontaktovat můžete Andreu Haines: andrea.haines@dchcb.charita.cz, tel: **605 930 841**

Dar ze závěti je vždy svobodným rozhodnutím dárce a lze jej kdykoli změnit či zrušit.

FARNOST A CHARITA:

Když si všímáme potřebných kolem nás

Diecézní charita České Budějovice zve **kněze, členy Farních charit, farníky, charitní zaměstnance i všechny zájemce o službu potřebným** na konferenci **Farnost a Charita**.

Kdo je dnes potřebný v naší farnosti? A co můžeme udělat my – jako farnost, Farní charita nebo jednotlivci? Společně se ohlédneme za dvouletým projektem rozvoje Farních charit v naší diecézi a především budeme hledat inspiraci pro službu bližním.

Čekají nás konkrétní zkušenosti s pomocí lidem bez domova a rodinám, představíme možnosti charitní záchranné sítě i zapojení farností při mimořádných událostech. Inspiraci přivezou také kolegové ze zahraničí. Chceme, aby konference byla především **místem setkání, sdílení a povzbuzení**. Protože právě farnost může být místem, které si člověka v nouzi všimne jako první – a pomůže mu hledat cestu dál. Všichni jste srdečně zváni.

SOBOTA 7. LISTOPADU 2026, 9:00–15:00

**Sál v budově českobudějovického biskupství,
Biskupská 132/4, České Budějovice**

Vstup je zdarma, občerstvení je zajištěno po celý den.

Podrobné informace a přihlášení: na webové stránce uvedené v pozvánce, případně na tel. **734 495 368** nebo e-mailem **farnicharity@dchcb.charita.cz**

*Veronika Rybáčková, tisková mluvčí
Diecézní charita České Budějovice*

Diecézní charita
České Budějovice

Zveme kněze, Farní charity, farníky i charitní zaměstnance
na konferenci
FARNOST A CHARITA

7. listopadu 2026 9:00–15:00
sál v budově českobudějovického biskupství
Biskupská 132/4, 370 01 České Budějovice

PROGRAM KONFERENCE

- ✦ Rozvoj projektu Farních charit v českobudějovické diecézi
- ✦ Pomoc lidem bez domova
- ✦ Pomoc potřebným v rámci charitní záchranné sítě
- ✦ Mosty Charity - inspirace ze Slovenska
- ✦ Pomoc rodinám
- ✦ Zapojení farností do sítě pomoci při mimořádných událostech
- ✦ Role farního koordinátora charitní činnosti ve farnosti

Vstup je zdarma. Občerstvení zajištěno po celý den.
kontakt:
tel. 734 495 368, email: farnicharity@dchcb.charita.cz

Podrobné informace a přihlášky:
www.dchcb.cz/konference2026

Děkujeme! Postní almužna 2026 přinesla přes 200 000 Kč a vlnu solidarity

Srdečně děkuji všem věřícím, farnostem a lidem dobré vůle z celé naší diecéze, kteří se zapojili do letošní **Postní almužny 2026**. Vaše obětavost, štedrost a modlitby proměnily postní dobu v konkrétní skutek lásky a přinesly úžasný výsledek – celkový výtěžek přesáhl **200 000 Kč!**

Upřímné poděkování patří všem, kteří přispěli finančně do papírových „postniček“, i těm, kteří připojili své modlitby, oběti a vyjádřili podporu mladé generaci.

Jak byly prostředky využity? Polovina výtěžku podpořila charitní projekty (Domov sv. Alžběty pro maminky s dětmi v tísni a nízkoprahová zařízení pro dospívající).

Druhou část ve výši **100 000 Kč**, kterou obdrželo Pastorační středisko, jsme investovali do duchovního růstu dětí a mládeže v naší diecézi:

- **60 000 Kč** jsme využili na podporu letního formačního tábora **ENTERcamp a několika farních táborů**.
- **10 000 Kč** pomohlo s přípravou a realizací **Diecézní pouťi dětí v Třeboni**.
- **10 000 Kč** podpořilo výjezd naší mládeže na **Celostátní setkání mládeže (CSM) do Ostravy**.
- **20 000 Kč** máme připraveno a postupně využijeme na nadcházející akce a potřeby **Diecézního centra mládeže (DCM ČB)**.

Děkuji vám, že neuzavíráte svá srdce a pomáháte tvořit živé společenství, ve kterém má naše mládež silné zázemí a naději. S úctou, vděčností a modlitbou,

P. Rafael Kaca

Kněžská komunita v Římově se rozrostla o novokněze

P. Matyáš Razím FSSP slavil první mši svatou ve svém novém působišti o letní římovské pouti u příležitosti svátku Navštívení Panny Marie v neděli 5. července 2026. Tohoto mladého muže s hlubokou vírou a láskou ke Kristu zná v naší diecézi jen málokdo, požádala jsem ho proto o rozhovor.

Otče Matyáši, řekněte nám něco o sobě, o své cestě k víře, o svém mládí

Jmenuji se Matyáš Razím a narodil jsem se 9. července 1994 v centru Prahy, kousek od Karlova náměstí. Vyrůstal jsem v rodině, kde byli rodiče sice pokřtění, ale nikdy katolickou víru neprožívali. Staršího bratra nechali pokřtít, ale mě už ne. Vedli mě však k tomu, že existuje jediný Bůh, kterého je třeba ctít, a konat dobro. Vychovávali mě ve velice morálně ctnostných zásadách.

V jedenácti nebo dvanácti letech jsem měl období, kdy jsem se začal spontánně modlit, ačkoli mě k tomu nikdo nevedl. V pubertě však zvítězily všudypřítomné předsudky a dezinformace o Katolické církvi a já jsem se v reakci na ně začal zajímat o slovanské předkřesťanské náboženství. Tento zájem mi vydržel asi osm let. Zároveň s tím mě ale křesťanství určitým podivuhodným způsobem po celou tu dobu fascinovalo, navzdory odporu k němu. Od svých asi dvaceti let jsem postupně rozpoznal, že mé názory byly formovány předsudky a nepravdami, a začal jsem se o křesťanství víc zajímat a slovanské pohanství jsem postupně opouštěl.

Na jaře roku 2016 jsem prožil krátké období, kdy jsem velice silně vnímal Boží blízkost a lásku ke mně, a to byl první impuls k obrácení. Bůh mi na krátký čas pak tuto milost odňal, dodnes si vzpomínám na ten moment, kdy to vše bylo náhle pryč a v následujících týdnech jsem vyčkával a přemýšlel, co to vše znamená. Koncem června jsem pak najednou došel k vnitřní jistotě, že křesťanství je pravdivé. Uvěřil jsem a po seznámení se s P. Příbylem z Karlova jsem se tam začal připravovat na křest, který jsem přijal na Bílou sobotu 15. dubna roku 2017. Souběžně s tím jsem se tam také seznámil s tradiční mší svatou, která mě brzy zaujala.

Po maturitě jsem pět let studoval na Univerzitě Karlově fyzickou geografii – obor, který se zabývá všemi přírodními procesy na povrchu země, a hlavně mě zajímala meteorologie a klimatologie, tedy počasí. Vědy, které mají trošku „nebeský přesah“. Během studia jsem se právě obrátil. Zakončil jsem jej pak magisterskou prací a státnicemi v roce 2019.

Jaká byla Vaše cesta ke kněžství?

Moje cesta ke kněžství byla zpětně vzato velice podivuhodná. Jak jsem řekl, vůbec jsem nevyrůstal v katolickém prostředí, a přesto jsem si pak krátce po křtu uvědomil, že se ve mně od dětství opakovaly momenty, kdy jsem při letných setkáních s fenoménem kněžství, s fotografiemi kněží, kteří slouží mši svatou, nebo při různých jiných situacích opakovaně vnímal fascinaci, která ve mně rezonovala. Hlavně ona idea naprostého odevzdání se do služby Bohu v celibátu. A to i v letech,

Kněžského svěcení v kostele sv. Petra a Pavla v bavorském Lindenbergu se zúčastnilo kolem tisíce lidí

kdy jsem byl pod vlivem předsudků proti katolické víře a kdy jsem jí i pohrdal. Na jednu stranu jsem Katolickou církev nesnášel, na druhou stranu jsem si říkal, jak by to bylo vlastně krásné být knězem, protože mě to opravdu takovým podivuhodným způsobem přitahovalo. Po obrácení a po křtu se ve mně ta touha objevila znovu a byla velice intenzivní, někdy až nesnesitelná. Zároveň jsem se rozpomněl na ony prožitky z minula. Proto jsem za pomoci několika kněží brzy rozlišil, že se jedná o Boží volání.

Proč jste vstoupil zrovna do FSSP – Fraternity sv. Petra?

Ještě jako katechumen jsem se seznámil s otcem Jakubem Zentnerem, který byl tehdy novoknězem, a zaujala mě u FSSP radikální oddanost službě Bohu a věřícím, zkrátka apoštolský zápal. Říkal jsem si, že by to bylo dobré společenství, kam vstoupit. Zároveň jsem se taky na Karlově spřátelil s dnes již otcem Janem Vatterem a za ním jsem pak po jeho vstupu do našeho semináře v bavorském Wigratzbadu jel na návštěvu. Cesta k přijetí do semináře nebyla jednoduchá, ale s Boží pomocí jsem na svatého Václava v roce 2019, tedy relativně brzy po křtu, nastoupil.

Čeho si na tamní formaci zvlášť vážíte?

Chtěl bych vyzdvihnout takový osobní, lidský, přátelský a zároveň seriózní a vážný přístup k seminaristům a důraz na morální bezúhonnost. Také to, že jsme nebyli formováni jako jacísi typičtí tradicionalisté, ale jako kněží Katolické církve, kteří

Po přijetí svátosti kněžství uděloval P. Matyáš novokněžské požehnání

Primiční obrázek P. Matyáše Razíma

Svátostné požehnání v zděru římovské pouti

sice mají liturgickou specifičnost a vědí, proč ji mají, ale dokážou tuto problematiku vnímat velice diferencovaně, obezřetně, s širokým rozhledem a bez nějakých zjednodušujících, zkratkovitých předpokladů nebo nevraživostí vůči jiným pozicím v církvi. S tím souvisí důraz na samozřejmou sounáležitost s viditelnou církví a jejími představiteli. Také si vážím toho, že byla možnost jezdit do nedalekých Alp na výlety, a skoro každou neděli jsem tak byl na nějaké horské túře a tím utužoval bratrství i poznával hlouběji krásu stvoření.

Jak jste prožil kněžské svěcení?

Byl jsem vysvěcen na kněze spolu s dvanácti spolubratry v sobotu 20. června 2026 ve městě Lindenberg v jihozápadním Bavorsku. Mše svatá začala v 9:30 hodin a trvala čtyři hodiny. Bylo krásné vidět, jak byl kostel zcela naplněn lidmi – do počtu tisíce osob asi moc nescházelo. Když biskup (Mons. Marc Aillet, vrchní pastýř francouzské diecéze Bayonne) pronášel při samotném svěcení svátostnou formuli, vnímal jsem ke svému překvapení zřetelně novou posilu Ducha Svatého, která od té doby zůstává. Byl jsem překvapen, jak je ta milost zřetelná, jak člověk vnímá ono posvěcení, určení pro službu a sjednocení s Bohem a to způsobem jiným než předtím. To je veliké povzbuzení a vzpomínka na to bude důležitou posilou pro celý můj kněžský život. Nešlo přitom o pocity, ale o reflexi subtilních změn ve vnitřní dispozici. Všechno to bylo doprovázeno takovým pokojem a vnitřní harmonií, že všechno je tak, jak má být, že mě Církev povolala a já jsem přesně tam, kde mě chtěl Pán Bůh mít.

Co Vás vedlo k výběru Vašeho novokněžského hesla?

Zvolil jsem si verš z Izaiáše 53,7 o trpícím Božím služebníku „Oblatus est, quia ipse voluit“, což se dá do češtiny přeložit jako Byl obětován, protože tomu sám chtěl. Pro mě je to na jednu stranu důležité v tom ohledu, že jsem se stal knězem na základě zcela svobodné odpovědi na Boží volání bez vlivu okolí, ba dokonce navzdory jemu, a proto, že skutečně vnímám pro kněžství jako naprosto centrální sjednocení s Kristem jako obětí. Kněz je pokračování, živá anamnéze (svátostně zpřítomňující připomínka) Krista jako skutečné oběti, která se odevzdává v naprosté dobrovolnosti z lásky Otci ke spáse duší.

Tím jste mi již částečně odpověděl na dalšího otázku, čeho si u kněze zvláště ceníte a chtěl byste to na svém životě naplnit?

Nejdůležitější na kněžském životě je to, aby věřící vnímali kněze jako oběť, jako muže, který je obětován, který je odevzdán

Bohu jako skutečný duchovní celopal, a čím světlejší, tedy sjednocenější s Kristem, je kněz, tím více milosti dostávají věřící, kterým udílí svátosti a svátostiny. To neznamená, že není v tomto světě, že se vznášá někde na obláčku. Kněz může a má trávit čas s lidmi, umět se s nimi smát, bavit se s nimi o věcech, které je trápí v životě, i ve správném slova smyslu jít s dobou, ale musí z něj jednoznačně a vážně vyzařovat, že je mužem modlitby a oběti, která poukazuje na to, že jedná v osobě Krista a ne sám za sebe. Považuji za nesmírně důležité, aby bylo jeho vnímání a vyhodnocování reality prodchnuto optikou Boží, která není z tohoto světa, aby přistupoval k problémům sub specie aeternitatis – pod nadpřirozeným zorným úhlem věčnosti – zároveň při vši potřebné racionalitě.

Konečně kněz by měl být skutečným otcem. Tedy mužem, který je bez váhání ochotný se z lásky Kristovy rozdat do posledního dechu, do poslední kapky potu, ba i krve pro své duchovní děti. Jako otec rodiny pro své děti tělesné. Toto si myslím jsou naprosto nejdůležitější věci pro kněze, které bych v sobě rád naplňoval. Samozřejmě člověk se bude potýkat s různými problémy, s vlastní slabostí, pokušením, duchovní ochablostí, ale rád bych, aby se mi s Boží pomocí, z Boží milosti dařilo toto prohlubovat a skutečně být přetvářen k podobě Ukřižovaného.

A s tím souvisí můj primiční obrázek, na němž stojí kněz oblečený v mešní roucho vedle Krista ukřižovaného, má rozpražené ruce spolu s Ním, je spolu s Ním neviditelně ukřižován. A jeden k druhému chýlí hlavu v láskyplném spočinutí vedle sebe. Být obětován s Kristem je, myslím si, to nejdůležitější a toužím po tom a neprosím Boha o nic jiného, než abych byl spolu s Kristem a v Ném příjemnou obětí Otci. A jako takový vím, že pak budu dobrým knězem.

Na co se ve své kněžské službě těšíte?

Nemám nic, na co bych se nějak konkrétně těšil. Já si spíš teď užívám to, že jsem knězem, že teď mohu dělat, co jsem vždy chtěl dělat, a mnoho věcí budu ještě dělat poprvé. Velice si užívám toho, že mohu sloužit mši svatou, že mohu žehnat, že mohu slyšet zpovědi, to je velice krásná činnost. Vnímám to, jak ve mně působí Bůh, jak skrze mě působí novým způsobem, a těším se na to, že toto budu moci dělat celý život, že budu moci co nejvíce duší přivést k Pánu Bohu, že budu moci krmit věřící Božím Tělem i slovem a myšlenkami, které vedou k Bohu, a samozřejmě posvěcovat je svátostmi. Na to se těším a žádné konkrétní plány nemám snad kromě toho, že bych se rád věnoval nějakému online apoštolátu, šířil povědomí o víře a zároveň bojoval s předsudky vůči víře i církvi. Ale uvidíme, jak se to vyvine.

Měl jste nějaký vztah k jižním Čechám nebo naší diecézi, než jste nastoupil do Říma? Jak se Vám v Římově líbí?

Do jižních Čech jsem opakovaně jezdil s rodiči na prázdniny do Vyššího Brodu a na Strakonicko. Římov byl pro mě nový, ale musím říct, že si zde připadám po velice krátké době už naprosto jako doma. Jsou tady velice milí lidé, dobří farníci, je to obec s velikostí akorát příjemnou pro život a v neposlední řadě je to skutečně svaté místo a brána Boží milosti.

Máte nějaké koníčky?

Vždycky jsem měl mnoho zájmů, lákaly mě nové věci, zajímala mě hudba, mám od Pána Boha hudební nadání, rád jsem se věnoval v semináři gregoriánskému chorálu i jiné hudbě, do dneška se věnuji zpěvu, je to pro mě naplňující záležitost. Strašně rád cestuji, rád poznávám naši zemi i další země, tamní kulturu a lidi a připadá mi, že když poznám nějaká místa, kde jsem ještě nikdy nebyl, hlavně třeba novou zemi, že to nesmírně rozšiřuje můj obzor a prohlubuje chápání světa a skrze to poznávání Boha. To je moje veliká záliba.

Velice mě stále zajímá to, co jsem studoval, tedy počasí, klima, příroda obecně. Čím jsem starší, tím více si uvědomuji, že život je jedno velké dobrodružství a že budu vždycky nacházet věci, které mě zajímají, baví a fascinují. Považuji to za veliký dar a děkuji za to Pánu Bohu.

Co byste poradil hledajícímu člověku?

Když člověk hledá Boha, smysl života, důležité je si uvědomit, že nenajdeme odpovědi na své otázky sami v sobě, ale najdeme je mimo nás a většinou jsou ty odpovědi mnohem komplexnější, než si přejeme. Bohužel svět toto nerad slyší, ve světě frčí odpovědi, které jsou jednoznačné, rychlé a zkratkovité, a proto je potřeba na toto nepřistoupit a dopátrat se pravdy, jít do hloubky. Zároveň jestliže někdo vnímá, že existuje Bůh, jen k Němu nedovede najít osobní cestu, doporučuji mu prosit Ho, aby se mu dal poznat. Víra je dar, Bůh se nám musí dát poznat, On to dělá rád a chce to udělat, jen Mu musíme dát najevo, že nechceme být zacykleni sami v sobě,ablokování ve vlastních představách a názorech, ale chceme hledat mimo sebe daleké, široké obzory, v nichž lze Boha nalézt, a ne v nás samotných, protože my sami jsme omezení a naše vnímání reality je velice útržkovité a zkreslené. Takže vyjít ze sebe, ze své komfortní zóny a hledat Boha tam venku, přičemž hledět na historii, na moudrost předků, na to, co je osvědčené, a skrze to poznat, kde je pravda - totiž v Katolické církvi i přes veškeré slabosti, hříchy a chyby jejích konkrétních představitelů.

Jste vděčný za modlitbu a prosíte o ni. Za co byste chtěl, aby se čtenáři za Vás zvlášť modlili?

Prosím o modlitby za to, abych byl svatým knězem, abychom já i moji spolubratři byli svatí kněží, abychom byli živými ikonami Krista ukřižovaného, Krista kněze – oběti, Krista, který se cele rozdává za spásu duší z lásky. Abych miloval, abych byl milujícím knězem, milujícím duchovním otcem, který se neváhá rozdat, obětovat, zřít se svého pohodlí, zřít se svých plánů, když nějaká duše potřebuje moji otcovskou lásku a moji službu. Chtěl bych poprosit, aby se za mě lidé modlili na tento úmysl, abych byl vždycky připraven přinést sám sebe, svoje schopnosti a svůj čas v oběť za druhé.

První mše svatá P. Matyáše Razíma v Římově

Je něco z dění v církvi, co považujete za klíčové a doporučujete modlitbám věřících?

Myslím si, že je velice důležité uvědomit si jednu věc: že Kristus založil svoji církev jako jednu, svatou, všeobecnou a apoštolskou. Z těchto čtyř notae ecclesiae (znaky církve Kristovy) jasně vyplývá nutnost jednoty. Jednota je něco naprosto centrálně důležitého a neexistuje žádný legitimní důvod ji svévolně narušit. Ona je jedním z životně důležitých dober církve. Tato jednota musí být především na úrovni člověk – Bůh a z ní vyvěrá jednota mezi lidmi navzájem. Prvním účinkem hříchu je porušení jednoty s Bohem a z toho plyne i porušení jednoty s údy jeho církve. A Boží milost na prvním místě obnovuje tuto jednotu.

Také mě trápí, že vůči nám, kteří si ceníme starší formy liturgie, mají někteří předsudky, dívají se na nás skrz prsty jako na někoho, kdo překáží. Toto je jistě z části vyvoláno konkrétními výroky a jednáním či názory některých extrémních skupin z řad kléru či věřících, což je špatně a mrzí mě to.

Celé to plyne z toho, že se v církvi vytvářejí skupinky, které mají své preference a myslí si, že oni to dělají tím ideálním správným způsobem, a přitom katolická víra umožňuje v mnoha ohledech pluralitu. A to, jestli je to či ono správné nebo alespoň legitimní a přijatelné, se pozná především podle lásky k Bohu a ostatním údům mystického těla Kristova a především podle plodů svatosti. A Boží vůle, o jejíž naplnění máme všichni usilovat, se nejlépe ukáže s časem. Prosím, snažme se opustit veškerou nevraživost. Uvědomme si jednu zásadní věc: Všichni se chceme dostat do nebe a přejeme všem ostatním bez rozdílu, aby se tam dostali – v nebi už ale nejsou žádné roztržky a polemiky, v nebi je jednota v lásce, v klanění se Bohu a bytí s Ním. K tomu je třeba směřovat už zde na zemi, jinak se může stát, že nebudeme shledáni hodni nebeské hostiny.

Prosím o Vaše slovo pro čtenáře

Rád bych odkázal na evangelium podle sv. Jana – 17. kapitolu, onu Velekněžskou modlitbu Krista, která vyjadřuje to, jak Bůh vidí nás, jaký má k nám postoj a jaký bychom měli mít postoj my k Němu a k sobě navzájem, tedy postoj jednoty, postoj lásky, které jsou obě tím nejsilnějším svědectvím pro svět a vypovídají o Kristu a o pravdivosti Jeho evangelia.

Amen. Mokrát děkuji za rozhovor, otče Matyáš! Kéž Pán Bůh žehná Vaši kněžské službě a naplní Vaše svaté touhy a přání.

Stanislava Vitoňová

Sušická pouť ke cti andělů strážných

O prvním zářijovém víkendu přibývali poutníci ve velkých počtech na vrch Stráž či vrch Anděla Strážce, kde stojí barokní kaple Anděla Strážce lidově nazývaná Andělíček. Slavila se tu pouť s bohatým duchovním programem a hlavní poutní mši svatou v neděli v 11 hodin sloužil Mons. Pavel Posád, pomocný biskup českobudějovický.

Starobylá pouť ke cti andělů strážných se tu odedávna slaví první zářijovou nedělí, ač památka svatých andělů strážných připadá na 2. říjen. Je tomu tak nejspíš proto, že byla sušická kaple Anděla Strážce založena už roku 1682 a vysvěcena 3. srpna 1683 a v té době se datum památky teprve ustaloval. Papež Klement IX. totiž stanovil roku 1667 slavení památky andělů strážných na první neděli v září, ale již v roce 1670 ji papež Klement X. rozšířil na celou církev a stanovil její slavení 2. října. Starší zářijový termín však na některých místech přetrvával, třeba i v Německu existují poutní kostely, kde dodnes slaví „Schutzengelfest“ první zářijovou neděli, a tak je tomu i v Sušici.

Sušický farář a vikář R. D. Andrzej Urbisz přivítal otce biskupa Pavla a konstatoval, že je tu díky němu plnost církve, protože kde je biskup, tam je církev. **Poděkoval za finanční podporu** městu Sušice i otci biskupu Pavlovi jako představiteli Biskupství českobudějovického i všem ostatním dárcům, protože díky nim má Andělíček novou střechu. Pan farář Ondřej zároveň předem poděkoval za každý další dar, který bude použit na opravu fasády poutního areálu.

Otec biskup Pavel připomněl, že dnes **slavíme 90. výročí znovuvysvěcení kaple po velké opravě,** k níž došlo 6. září 1936, a svěřil se přítomným, jak se na pouť těšil. Uvedl, že mají místní věřící velkou výhodu, neboť si díky vyvýšenému poutnímu místu nad jejich městem připomínají anděly strážné celý rok a ne jen jednou při slavení jejich památky. Citoval článek 336 Katechismu katolické církve: Od dětství, od početí až k hodině smrti je lidský život obklopen ochranou andělů a jejich přímluvou. **Každý věřící má u sebe anděla jako ochránce a pastýře, aby ho vedl k životu.**

Pomocný biskup českobudějovický se zmínil o tom, že nejstarší svědectví úcty k andělům strážným známe už z devátého století a úcta k andělům je starší než úcta ke svatým. V liturgii byla nejprve spojena se svátkem Archanděla Michaela a od patnáctého století se začala šířit – zvláště k andělům strážným – ve Španělsku. **Roku 1518 tento svátek potvrdil papež Lev X.**

„Asi víme, že slovo anděl je řeckého původu, angelos znamená posel, poslaný, od Boha poslaný,“ vysvětluje biskup Posád. „Andělé jsou čistí duchové, nesmrtelné bytosti nadané rozumem a vůlí. **Životy svatých jsou plné andělů.** Mnozí svatci zakusili i jejich blízkost, například svatého Isidora zastoupili andělé u pluhu, aby mohl jít na mši svatou; svatá Gemma posílala přes svého anděla strážného dopisy svému duchovnímu otci; svatou Františku Římskou její anděl nejen povzbuzoval,

Foto: Stanislava Vitořová / Člověk a víra

Foto: Stanislava Vitořová / Člověk a víra

Foto: Stanislava Vitořová / Člověk a víra

ale často i dost přísně napomínal. Pater Pio často mluvil o svém andělu strážném jako o důvěrném příteli.“

Andělé Boží jsou posláni nejen k naší ochraně, ale mají ještě jeden obrovský úkol, aby spolu s námi oslavovali Boha zvláště při liturgii.

redakce

Loučení s prázdninami ve Dvoře naděje v Zátoni

Poslední sobotní odpoledne o letošních prázdninách se neslo ve znamení smíření a radosti. Spolek Dvůr naděje v čele s otcem Janem Mikešem zorganizoval program pro děti i dospělé. Začal v kostele svatého Jana Křtitele modlitbou smíření za přítomnosti bratří a sester z Čech i z Německa.

Diecézní biskup Mons. Vlastimil Kročil pozdravil přítomné dopisem v češtině i v němčině, v němž poděkoval za podporu Dvora naděje i Zátoně a jejího kostela a hřbitova a vyjádřil přání setkat se příští rok nejen při Loučení s prázdninami, ale i při slavnostním otevření první rekonstruované budovy farního areálu.

„Všem, kteří toto dílo vytvářejí a nesou, i jejich rodinám a blízkým vyprošuji Boží požehnání,“ píše v závěru svého dopisu českobudějovický biskup Kročil a modlí se za ně: „Kéž vám Pán dává sílu, když budete unaveni, moudrost při vašich rozhodnutích, trpělivost v okamžicích, kdy cesta nebude jednoduchá, a především radost z toho, že to, co děláte, může sloužit druhým.“

Program pokračoval v areálu fary atrakcemi pro děti – mnoha stanovišti s různými aktivitami – skákacím hradem, obřím bublifukem, překážkovou dráhou, skládačkami, rybolovem, malováním na obličej, tvořením, výrobou cukrové vaty a mnoha dalšími. Na své si přišli i dospělí, kteří si pochutnávali na pizze, ukusovali párek v rohlíku, popíjeli točené nápoje a zaspívali si s harmonikáři. S přibývajícím časem přibývalo i účastníků a vstupní branou proudily do areálu stále noví návštěvníci. Přítomné přišel pozdravit i českokrumlovský prelát otec Václav Pícha a sestry Služebnice Domova Matky z Dobré Vody u Českých Budějovic.

Nádherné letní odpoledne se vydařilo zejména díky nasazení několika desítek dobrovolníků, kteří v tričkách s logem Dvora naděje obsluhovali jednotlivá stanoviště, připravovali jídlo a pití i jinak obětavě sloužili. Pomocí přispěli i budoucí jáhni z Diecézně-misijního mezinárodního semináře Redemptoris Mater Stanislav a Davide.

Loučení s prázdninami skončilo koncertem vokálního souboru Dyškanti a plynule přešlo v oslavu patrocinia zdejšího kostela svatého Jana Křtitele. Deo gratias!

redakce

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra